

Ne dražite psov.

Jarneječek je izvršil ljudsko šolo in oče so ga dali pekarije učiti. Kakor v vsakem večjem mestu pekarski dečki užé zjutraj rano raznašajo kruh in žemlje po kavarnah, gostilnicah in drugih hišah, také je moral tudi Jarnejček vsako jutro nositi kruh v bližnjo krčmo, ki je bila zunaj mesta.

V tej krčmi so imeli velicega psa, Kastorja, kateri je bil po noči vselej odvezan, da je mogel po dvorišči hoditi in hišo čuvati. Zjutraj rano so Ka-

storja vselej zopet priklenili na verigo, da ni mogel nikogar popasti in ugrizniti, ker Kastor je bil zeló hud pes. Kadar je Jarnejček zjutraj prišel do rečene krčme, bil je Kastor užé priklenen ter je mirno ležal pred pasjo hišico, ki ni bila daleč od dvoriščinih vrat.

Jarneječek videč, da je pes priklenen, tjer mu ne more nič žalega storiti, stopil je k njemu, ter ga je dražil, kolikor je znal in mogel. Kastor se je na to vselej zagnal v Jarnejčka, kazal mu je svoje ostre zobé in režal

vanj, ali — Jarnejček je bil dosti daleč od njega in Kastor ga ni mogel popasti.

Čim bolj se je pes jezil in zaletaval v Jarnejčka, tem bolj ga je dražil hudobni deček. In takó je delal vsako jutro. Zamán so ga opominjevali domači ljudjé, da naj pusti psa pri miru in ga naj ne draži; Jarnejček je znal na vse to odgovoriti: „Pes mi ne more storiti nič žalega, ker je privezan.“

S tem vsakdanjim draženjem je bil pes še hujsi ter je užé iz daleč poznal dečka, ki mu je nagajal. Kadar koli se je Jarnejček le blizu hiše prikazal, užé je pes kakor bésen skakal ter je s silo hotel odtrgati verigo, na katerej je bil priklenen. A to se je Jarnejčku takó dopalo, da je psa še bolj dražil. Nu, prislovica pravi: Vrč gre k studeneu, dokler se ne ubije; in tako je bilo tudi tukaj.

Necega lepega jutra so pozabili krčmarjevi psa na verigo pripeti. Nihče ni mislil na to, ker je Kastor lepo mirno ležal v pasjici.

Kmalu pride Jarnejček na vrata s košaro različne pekarije.

Kastor je ležal mirno, da-si je Jarnejčka takój spoznal.

Vrata na dvorišče zatvorivši, stopi Jarnejček k pasjici, da bi pozdravil Kastorja po svojej starej navadi. Nič hudega slutéč, približa se do pasjice, ali joj! zdaj je bilo drugače. Pes skoči na Jarnejčka s toliko togoto, da je bil takój na tleh in košara s kruhom mu je odletela na jedno, a kapa na drugo stran. Siromak Jarnejček se je hotel psu iztrgati, ali vse zamán; pes ga je pritiskal na tla in ga grizel od vseh strani, da je bil ves krvav. Na silni jok in stok hudobnega dečka in lajanje psa priskočil je k sreči hlapec ter je iztrgal Jarnejčka pasjim zobém. Težko mu je šlo to delo izpod rok. In kakšen je bil Jarnejček! ves krvav in ranjen je ležal pólumrtev na zemlji, da ga skoraj niti spoznali niso. Odnegli ga so na dvorišče, ondu ga slekli, z vodo umili in potlej položili v posteljo. Zdaj še le so videli, kako je po vsem telesu, in še posebno po obrazu ranjen in raztrgan.

Krčmar je takój poslal po pekarja, pri katerem se je Jarnejček učil ter je hlapcu naročil, da naj pripelje s seboj tudi zdravnika.

Kmalu prideta obá in se zeló ustrašita. Zdravnik mu je takój rane izpral, obvezal jih in rekel, da naj pošljejo po Jarnejčkovega očeta. Druzega dne pridejo ubožni oče iz vasi Milinovea in se bridko razjokajo, ko vidijo svojega razmesarjenega sina. Vprašajo ga, kako se je to zgodilo in Jarnejček, jim vse pové po pravici. „Nesrečni otrok,“ rečejo oče, „koliko krat sem ti dejal, in tudi v šoli si slišal toliko krat, da ne draži psov!“

„Oče!“ reče bolni Jarnejček, „oprostite mi, hudo sem kaznovan za svojo nepokornost.“

Več dni je moral Jarnejček mirno ležati, in preteklo je več tednov, predno je popolnem ozdravel. Brazgotine na obrazu so mu se pa poznale ves čas njegovega življenja in ga opominale na óni grozni dan pri krčmarji na dvorišči, kjer je bil tako hudo kaznovan za svojo nepokorščino, lehkoumnost in predrznost.

(„Smilje.“)